

slutninger, som den hele Landskredsens, f. Ex. hele Nørrejylland, Communalraad fattede i de dem vedkommende Communalfager — og der gjøres i Paragraphen ingen Undtagelse — at samtlige de Anordninger, som disse Communeraad traf med Hensyn til hvilkeshelst communale Anliggender, skulde underkastes Landdagens Prøvelse, for at blive gyldige. Dette stiller sig for mig, dersom jeg ikke aldeles feiler, saa meget forunderligere, naar man betænker, at Landdagen kun skulde træde sammen een Gang om Aaret, og da i Reglen kun skulde være samlet i 4 Uger; ja, jeg tør endog paastaae, at Iværksættelsen af den omhandlede Bestemmelse i Udkastet vilde være plat umulig, og selv om den ikke var det, saa vilde i alt Fald intet System kunne være mere uhenstgtsmæssigt. At der i den Tid, Landdagen ikke var samlet, skulde være et Slags staaende Udvalg, som kunde repræsentere Landdagen, sees ikke at være paatænkt, og, forsaavidt man vilde mene, at der i Mellemtiden kunde tyes til Landskredningen som substitueret Landdagen, skal det strax blive paavist, at ogsaa i den Henseende Udkastet glipper.

Hvad nu endelig denne Landskredning angaaer, saa er hans Stilling ligeoverfor Landdagen i ingen Maade mindre vanskelig at fatte, eller ved Udkastet heldigere bestemt, end Communesfogdens ligeoverfor Communeraadet. Det hedder, at Landskredningen „er Landskredsens øverste Øvrighed; han udfører ikke alene Landdagens Beslutninger, men har under Ansvar for Landdagen i overordentlige Tilfælde den besluttende Myndighed i alle Landskredsens communale Anliggender.“ Naar Udkastet tillægger ham den nysnævnte besluttende Myndighed i overordentlige Tilfælde, burde det dog vistnok nærmere have været antydnet, hvad der her menes ved overordentlige Tilfælde; at derved skulde være sigtet til Sager, hvis endelige Afgjørelse ikke kunde udsættes, indtil Landdagen traadte sammen, synes i alt Fald lidet antageligt, da jo saadanne Tilfælde, efter hvad jeg før tillod mig at bemærke, idelig vilde kunne indtræffe, og saaledes ikke med nogen Føie

kunde betegnes som overordentlige. Hvad den sidste Passus i § 33 angaaer, hvor det, for at angive den Stilling, som Landskredningen skulde indtage, forsaavidt han handler paa Statsregjeringens Vegne, hedder, at han stilles i Spidsen for samtlige de Forretninger, som hidtil have paahvilet Overøvrighederne (Kjøbenhavns Magistrat og Amtmændene eller Stiftamtmandene), da skulde jeg tillade mig at mene, at, efterat Amtmands- og Stiftamtmandskaberne samt Kjøbenhavns Magistratur aldeles vare gaaede ind, og efterat hele Communeorganisationen fra Grunden af var forandret, vilde man kun være lidet tjent med at henvises til forhenværende Indretninger, som ikke længere bestode og ei heller passede til den nyere Organisation, hvilken derhos maatte medføre, at en Deel af de Forretninger, der have været henlagte til Overøvrighederne, af sig selv bortfaldt.

Maaskee det endnu maatte være mig tilladt at gjøre opmærksom paa, at man vist ikke vil finde Udkastet bestemtere eller heldigere, hvis man vil opfaase sig Spørgsmaalet om det Forhold, hvori Landskredningen skulde staae til Communesfogden; thi vel hedder det, at „Landskredningen er Landskredsens øverste Øvrighed“, men hans Forhold til Communesfogden er dog aldeles uklart. Det kan sikkert ikke have været Forslagsstillerens Tanke, at her skulde gjælde noget lignende som med Hensyn til Forholdet mellem Communeraadet og Landdagen efter Udkastets § 30; dette kan, efter Betskaffenheden af den Communesfogden anviste Birkkreds, umuligt være Meningen. Men skal da ingen Recurs fra Communesfogden til Landskredningen kunne finde Sted? eller skal saadan Recurs staae Vedkommende aaben, og da i hvilke Tilfælde? er Indankning for Landskredningen i noget Tilfælde nødvendig, og i saa Fald naar? Om alt det tier Udkastet.

Rettelse.

Nr. 32 Sp. 502 L. 8 og 7 f. n., Sp. 503 L. 2 og 3 f. v. og Sp. 504 L. 14 l. o. „Lovforlaget“ læs: „Forlaget“.